

IGOR BERGLER

TESTAMENTUL LUI ABRAHAM

Roman în cinci părți
cu o postfață de JEAN HARRIS

CUPRINS

Mulțumiri / 9

Prolog / 15

Partea întâi / 17

Partea a doua / 163

Partea a treia / 359

Partea a patra / 597

Partea a cincea / 765

Epilog / 908

Fapte / 912

Postfață (*Jean Harris*) / 913

Minciuna lui Michelangelo
(fragment) / 921

CAPITOLUL 1

CU NOUĂ ZILE MAI DEVREME

Avionul se desprinse de burduful de acces și începu să ruleze în spate, când însoțitoarea de zbor se apucase să recite cu brațele mantra cu ieșirile în caz de urgență, cu masca de oxigen și vesta de salvare. Charles Baker depășise de mult milionul de mile, dar privea întotdeauna fascinat acest ritual al decolării. Era un fel de superstiție, un mod de a se asigura că și de această dată totul va decurge în ordine. Că cercul se va închide. O decolare perfectă, cu toate ingredientele la locul lor, se încheie, logic, cu o aterizare sigură. De această dată însă, avea un fel de presimțire de altă natură. Își amintise, când ieșise de la curs, că avea, în rucsacul de care nu se despărțea niciodată, un dosar pe care îl primise de la asistentul său, chiar în aeroport, înainte de a trece de filtrul de control. Băiatul ajunsese transpirat și gâfâind și îi trebuise căteva secunde până să își recapete suflul. Își sprijinise brațul de umărul lui Charles până reușise să îngăime câteva cuvinte și să îi întindă dosarul de culoare rozalie, făcut sul, pe care îl ținea foarte strâns în celaltă mână, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu îi scape sau să nu i-l smulgă cineva.

Uitase de el când ajunse la hotel și în toate cele trei zile cât dură conferința, deși îl plimbase mereu după el. Abia în ultima dimineață, când plecase spre Aula Magna Fray Alonso de la Veracruz a Universidad Nacional Autónoma de México, își aminti de dosar. Îl răsfoise puțin în mașină, dar, cum era foarte preocupat să facă un spectacol și din acea ultimă prezentare, mintea lui nu reuși să înregistreze rândurile minusculе, măzgălite în toate părțile, și desenele de toate culorile, schemele aruncate, aleatoriu parcă, pe cele câteva pagini ce îi treceau prin fața ochilor. Își aminti din nou de el când își puse rucsacul în compartimentul de bagaje, spunându-și că avea aproape cinci ore până la aterizarea pe LaGuardia, timp suficient pentru a-și arunca ochii pe hârtiile pentru care asistentul său aproape făcuse un atac de cord, în încercarea disperată de a-i le aduce la vreme.

Așa că deschise curios dosarul, cu riscul de a pierde ceremonia de inițiere a stewardesei. Apucase să arunce o privire peste cele câteva file și tocmai se pregătea să le studieze cu atenție, când avionul opri și o luă înapoi în față. Văzu pe geam cum niște uniforme se agită să repună burduful în poziția inițială. Se auzi în difuzeoare vocea pilotului care vorbi direct în engleză, lucru neobișnuit. Pasagerii trebuiau să rămână calmi, așezați și să își păstreze legate centurile de siguranță. Atât. Lui Charles îi trecu prin cap că vreo oficialitate sau vreun om de afaceri local, dintre cei care au la mâna guvernele, trebuie că s-a hotărât în ultima clipă să meargă la New York. Pentru Mexic acesta nu era deloc un lucru neobișnuit.

Ușa se deschise și în avion năvăliră șase indivizi cu uniforme ciudate. Patru dintre ei se năpustiră în spatele avionului. Dintre aceștia, doi se opriră la mijloc. Ultimii doi rămăseră în față, în zona business class.

Unul chiar în dreptul lui Charles, iar celălalt pe locul în care stătuse stewardesa. Acesta ridică stația și anunță, de această dată în spaniolă, că toți pasagerii trebuie să coboare de urgență pentru un control suplimentar, fără să își ia bagajele. Aveau să se întoarcă în scurt timp. Când puținii pasageri din partea din față începuseră să se ridice, omul insistă că evacuarea se face de la spate în față, în ordine. Lumea comentă un pic, dar situația părea foarte serioasă și oamenii știau că nu e de glumit cu trupele speciale. Mai ales dacă exista, cum bănuiau, un pericol terorist la bord.

Când se ajunse la cel de-al patrulea rând, Charles vrăsă se ridice, dar mâna individului care stătea în dreptul lui îl împinse cu putere înapoi pe scaun. Charles ridică privirea, iar individul îi spuse autoritar, printre dinți:

- Dumneavoastră nu!

Profesorul dădu să apuce menghina care îi strângea umărul, dar individul își retrase mâna. Până să reacționeze, avionul era deja gol. O luase spre burduf până și ultimul pasager. Si, lucrul cel mai ciudat, coborâră și cei doi piloți împreună cu însoțitoarele de zbor. Ușa se închise în urma lor cu zgomot.

CAPITOLUL 2

Respectabila doamnă Bidermeyer nu știa dacă să se apuce să țipe sau să leșine. Stătea în ușa camerei, cu gambele-i de hipopotam încălțate în ciorapi cu dungulițe albe și albастre, în papucii de casă cu botul în formă de cap de raton, și era albă ca varul. Urcase la etaj să îi facă scandal chiriașului care pornise muzica după ce îi țopăise în cap vreme de câteva minute, care i se păruseră nesfârșite. Cum era prima oară, în cei trei ani de când stătea acolo, când asistentul universitar de la Princeton George Buster Marshall dădea muzica în halul ăla de tare, hotărâse să îi treacă cu vederea comportamentul inadecvat, gândindu-se că era doar un fenomen accidental. Întâi, cu înțelepciune, hotărâse să îl ignore. Apoi îi bătu cu coada de la matură în tavan, în calorifere și, în final, ieșise pe scară și începu să zbieare.

Bătrâna cu mutră de crocodil era de mai bine de treizeci de ani un fel de administrator al cătorva clădiri din preajma campusului universității, dar camera ei era fix în clădirea aceea, chiar sub a unuia dintre cei mai buni chiriași din istoria nesfârșită și foarte zbuciumată a carierei ei de administrator. Domnul Marshall era ceea ce se numește un chiriaș exemplar. Plătea toate cheltuielile la timp, uneori achita chiria cu o lună sau

două în avans. Nu făcea niciodată scandal, nu distrugea niciodată nimic și nu făcea chefuri îngrozitoare, ca acelea ale colegilor săi de palier. Unde mai pui că, din când în când, o trata și pe Heidi Bidermeyer cu câte un snaps, o dată la câteva seri. O bomboană de băiat. Si, pe deasupra, mai era și de familie bună și universitar, autor de cărți, dintre care ultimele două îl făcuseră un fel de celebritate națională. Apăruse și la televizor.

Știa că nu peste mult timp Tânărul avea să-și ia zborul, pentru că, odată cu celebritatea, veneau și banii. Si, pe deasupra, o Tânără absolventă, de la aceeași universitate, începuse să îl viziteze din ce în ce mai des. De fapt, bănuia că era și aceasta acolo când se prăvălise tavanul, în zgomotele de baterie, peste ea. Dar nu își închipuise că acesta va fi felul în care se va despărți de el.

Stătea în prag, paralizată, și nu știa ce să facă. Se gândi, întâi, să leșine, dar i se păru prea riscant. Era în capul scărilor și ar fi putut să se prăvălească peste balustradă. Așa că decise pentru a doua variantă. Încercă să țipe, dar nu fu capabilă să scoată nici măcar un sunet. Era atât de îngrozită de imaginea mutilată a cadavrului chiriașului ei preferat, încât un amestec de teamă și de groază o ținea paralizată acolo.

Doar când auzi ușa reuși să se desprindă și să se îndrepte spre scări. De jos, domnii Bingham și Zsuscek sau Zaschek, cum s-o fi pronunțând, intraseră binedispuși, dar buna dispoziție le pierd când o văzură pe bătrâna lividă, cu ochii bulbucați, dominând etajul întâi și parterul, precum Colosul din Rodos cu chip de Chupacabra.

CAPITOLUL 3

Se urcă în mașină, nervos că nu găsise mare lucru. Câteva fițuici disparate, dar nici urmă de ceea ce venise să ia. Răsfoise cu grijă toate cărțile din mica bibliotecă improvizată. Inclusiv maldărele de hârtii clădite peste tot în cameră – de jur împrejurul biroului și al patului. Înșăfăcase doar laptopul. Poate acolo să găsească ceva. Treaba se complicase mai mult decât se așteptase. Auzise zgomote pe scări și se ascunsese în dulap. N-avea să plece de acolo fără informații complete. Acum însă imbecilul ăla sclifosit se întorsese acasă. La naiba! Își făcuse temele cu grijă. Nu trebuia să vină decât două ore mai târziu. Îl urmărise pas cu pas mai bine de două luni. Știa totul despre el. Dar nu reușise încă să afle esențialul. Îi spuseseră clar că treaba era foarte delicată și problema trebuie rezolvată altfel decât de obicei. și să fie precaut, pentru că se afla în America, nu în locurile cu care era obișnuit.

Își curăță cu gesturi profesioniste maceta încă plină de sânge și aprinse cărpa umedă cu care înlăturase orice urmă a măcelului de pe arma crimei. O aruncă pe geamul mașinii și o privi cum arde până la capăt.

Ținta intrase în cameră și venise direct la dulap. Deschisese ușa, văzuse o arătare între hainele sale și începuse să urle, aşa că fusese nevoie să îl lovească

cu pumnul direct în față. Tânărul se prăbușise, dar începuse să urle și mai tare. Apucase o ganteră de pe covor ca să se apere. Dar în loc să îl atace cu ea, începuse să lovească în podea, strigând și mai tare. Se apropiase de el și îl lovise cu piciorul în față. Dar ținta îi apucase strâns piciorul și aşa, plin de sânge, își înfipsese dinții în gamba lui. Încercase să scuture piciorul și reușise să îi descleșteze dinții. Dar reîncepuseră urletele. Se auzeau bătăi în podea venind de la apartamentul de dedesupră. Fără să se gândească, îl lovise cu maceta în față. Sângele țășnise peste tot, dar urletele nu încetaseră. Se uitase în jur și singurul lucru care îi trecuse prin cap în acel moment fusese să apese „play“ pe stația audio, care era la îndemână. Zgomotele de tobă acopereau acum tipetele, dar bătăile din podea se transferaseră la calorifer. Era clar ce urma să se întâmple. Femeia care locuia dedesupră avea să cheme poliția și, probabil, să urce la etaj. Trebuia să reacționeze repede, aşa că, deși știa, conform indicațiilor pe care le primise, că amuțirea definitivă a țintei era ultima opțiune, ridicase maceta și i-o înfipsese în gât, apoi răsucise. Corpul se mai zvârcolise câteva momente, lovise de câteva ori podeaua cu palmele și încremenise.

Scara începuse să se zguduie ca la un cutremur. De parcă o turmă de hipopotami urca treptele în fugă. Se băgase din nou în dulap. Muzica se oprise. Probabil că discul ajunsese la sfârșit. Se auzise scârțâitul ușii. Apoi nimic, preț de câteva secunde bune. Cum hoarda de hipopotami nu o luase pe scări în jos, presupusese că se afla încă în pragul ușii. Probabil era femeia care gestiona clădirile campusului. Înmărmurită. Se pregătise să iasă pe lângă ea, dar auzise de undeva, din josul scărilor, mai multe voci care se hlizeau tembel.

Se enervă pe el însuși pentru reacția aceea necontrolată. El, cel care își păstra mereu sâangele-rece și își

petrecuse atâtea ore antrenându-se să nu reacționeze impulsiv, cedase pentru prima oară după foarte mult timp. Durerea ascuțită din gambă, zgomotul de pe scară, nevoie de a lua o decizie rapidă și rezistența neașteptată pe care o opusese victimă îi întunecaseră pentru câteva fracțiuni de secundă mintile. Se comportase ca un novice. Si asta îl enerva cel mai tare. Slăbiciunea era ceea ce disprețuia cel mai mult la cei din jur. Si, cu atât mai mult, la el însuși.

CAPITOLUL 4

Soneria sună atât de tare și de brusc, încât lui Charles îi scăpă mâna cu aparatul de bărbierit pe obrazul drept, chiar în dreptul urechii. „Parcă nu te mai poți tăia cu lamele astea moderne“, își spuse Charles în timp ce privea cum picăturile de sânge se prelingeau în chiuveta plină cu spumă albă. Își instalase o sonerie nouă cu câteva zile în urmă și insistase să aibă un sunet distinct, pe care să îl audă. De asemenea, îi ceruse electricianului să pună difuzeoare în mai multe locuri din casă, inclusiv în dormitor. Era pentru prima dată când o auzea sunând, în întreaga ei splendoare. Poate că fusese o idee proastă. Zgomotul se repetă o dată, și încă o dată.

– OK. Am auzit, am auzit! strigă profesorul în timp ce cobora în fugă treptele.

Deschise vizeta ușii de la intrare, în timp ce își punea halatul pe care îl agățase de pe hol. O femeie și un bărbat, pe care nu îi mai văzuse niciodată, așteptau nerăbdători să li se deschidă. Nu apucă să întrebe cine sunt și ce vor de la el, pentru că femeia întinse o legitimație în fața vizorului. Pe ea scria cu litere de-o schioapă FBI. Charles deschise ușa. Femeia se prezintă și îl întrebă dacă ar putea sta de vorbă înăuntru.

Respect pentru Charles nu se trezise încă de-a binelea, aşa că nu înregistrase nici măcar o literă din numele celor doi. Îi invită cu un gest aproape automat în sufragerie. Apucă să spună „Mă scuzați două minute“ și dispără înapoi pe scări.

Îi găsi pe cei doi în picioare, privind cu interes cărțile din biblioteca imensă care încaperea.

– Îmi cer scuze, spuse Charles. Vă rog, luați loc!

Femeia privi cu interes tricoul pe care profesorul și-l trăsesese în grabă. Pe pieptul gazdei trona un pumn cu degetul mare ridicat, în culorile steagului american, iar dedesubt scria mare: „Votați Obama!“ Femeia zâmbi, iar lui Charles, care începuse să se trezească, nu îi scăpă ironia din privirea ei. Dădu să bolborosească o scuză, dar se opri. La urma urmei, se aflau în casa lui. Neinvitați. Se așeză și el în fața celor doi.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă Charles, care își recăpătase politețea.

– Probabil că nu știți ce s-a întâmplat, spuse femeia. Sunt sigură că cineva a încercat să ia legătura cu dumneavoastră.

Charles își aminti că închisese telefonul, extenuat după călătoria din Mexic, și că se aruncase direct în pat, urmând să lămurească a doua zi incidentul din avion.

– De fapt, cred că și eu aş fi venit astăzi la dumneavoastră. Numai că l-aş fi căutat direct pe șeful cel mare.

Spuse asta îngândurat, arătând cu un deget spre tavan. Femeii nu îi scăpase deloc subtextul vorbelor lui Charles. I se păru destul de naiv modul în care sugera că e o persoană importantă. Ca și cum cineva s-ar fi putut îndoi.

– Poate că e prea puțin, totuși, ca să îl deranjăm pe domnul director. Așadar, știți?

– Prea puțin? E un scandal.

Vru să continue, dar își dădu seama că se refereau la lucruri diferite. Ca și când abia în acel moment ar fi terminat de procesat ce îi spusese femeia, se ridică de pe scaun și se întoarse după puțin timp cu telefonul. Îl deschise. Pe ecran îi apărură 19 apeluri pierdute și, în dreptul mesageriei, numărul 24. Agenta întesele întocmai la ce se uita Charles.

– Probabil că veți afla același lucru despre care am venit să discutăm astăzi.

Charles ridică privirea, dar nu apucă să spună nimic, pentru că bărbatul, care până atunci nu scosese nici un sunet, se apleca puțin în față și spuse pe un ton șoptit:

– Asistentul dumneavoastră, un anume George Buster Marshall, a fost găsit la el acasă, azi-noapte, într-o baltă de sânge. Omorât într-un mod bestial, cu un obiect ascuțit, cel mai probabil o sabie lată sau o macetă, după ce fusese torturat în prealabil.

Socul îl paraliză pe Charles câteva secunde. Nu fu în stare să întrebe decât:

– La el acasă? În campus, adică?

Agentul părea că încheia ce avea de spus, aşa că se lăsa înapoi pe spate. Femeia dădu afirmativ din cap.

– Un pic în afara campusului, de fapt, spuse ea, cu obsezia aceea pentru detalii pe care numai copoii o au. Aveți habar despre ce ar putea fi vorba?

Lui Charles i se ridică părul pe spate. Marshall, mort? Ucis? Torturat chiar? Făcu imediat legătura. După ce o autoritate necunoscută, dintr-o țară în care legea e un moft, îi confiscase într-o manieră brutală și abuzivă niște hârtii pe care le primise de la asistentul său, acum acesta era mort. Coincidența era prea mare